

[Ministeren for offentlige arbejder]

1. Stormfloden den 24. november 1981, der ramte den jyske vestkyst og Limfjordsområdet, voldte betydelig skade på både privat og offentlig ejendom. Mange personer og virksomheder led så store tab, at staten, amtskommuner og kommuner gik sammen om at dække tabene på hus og hjem. Også de fleste erhvervsvirksomheder fik deres tab dækket ind.

Nu er livet som bekendt fuldt af farer, og stormflod er vel for en umiddelbar betragtning næppe den alvorligste. Hvorfor træder det offentlige da netop til her? Den sædvanlige måde at sikre sig mod skadevoldende begivenheder på er nu engang at tegne en forsikring. Har en skadelidt undladt det, må han eller hun normalt tage skade for hjemgæld.

Der er imidlertid det særlige ved stormfloder, at de efter al menneskelig beregning kun vil kunne ramme en meget begrænset del af et land som Danmark, og at det interval, med hvilket en stormflod indtræder på et givet sted, er så ubestemt og normalt så stort, at det sædvanlige grundlag for en forsikringsordning svigter.

Resultatet af det offentliges hjælp efter stormfloden i 1981 blev, at staten, amtskommuner og kommuner udbetalte omkring 55 millioner kr. Selve denne ordning fungerede på en måde, som efter de flestes mening vistnok må siges at have været tilfredsstillende. Alligevel gav hele begivenheden anledning til at overveje, om hjælpen i en sådan situation burde organiseres på en anden og forud fastlagt måde. Tanken om at danne en fond, der skulle træde til i tilfælde af naturkatastrofer, blev fremsat. Det er min opfattelse, at dette var særdeles nyttigt. Det har nemlig givet os anledning til på en organiseret måde at få vendt de problemer, der er forbundet med hele sagen. Det er altid uheldigt at skulle træffe beslutninger i en nødsituation uden forudgående systematiske overvejelser. Sådanne overvejelser mener jeg nu at vi kan siges at have gjort os på dette felt. Derfor denne redegørelse.

2. Første bidrag til disse overvejelser forelå i oktober 1982 i form af en »Foreløbig rapport om etablering af en særlig dækningsordning i anledning af naturskader«. Den var udarbejdet af nogle repræsentanter for forsikringsbranchen og nogle repræsentanter

for ministeriet for offentlige arbejder i et uformelt samarbejde. Rapporten belyste navnlig to spørgsmål. For det første undersøgte den, hvilke begivenheder der efter danske forhold kunne være behov for at inddrage under en fælles dækningsordning. Den vurderede med andre ord nærmere indholdet af det ubestemte begreb »naturskader« eller »naturkatastrofer«. For det andet skitserede den nogle principielle muligheder for, hvorledes en dækningsordning kunne organiseres. Rapporten angav tre, nemlig fondsvejen, bevillingsvejen og forsikringsvejen.

Hvad det første spørgsmål angik, kom rapporten til det resultat, at en dækningsordning ikke burde omfatte »naturskader« i bred almindelighed. Det ville være mest hensigtsmæssigt at skabe en dækningsordning for stormflodsskader for sig.

Hvad angik formen for en dækningsordning, fandt rapporten, at der uden yderligere undersøgelser kunne ses bort fra den mulighed at skabe en særlig fond. Dette ville ikke være rationelt og lidet stemmende med statens almindelige indstilling til fondsdannelser og statens stilling som selvforsikrer.

Folketinget havde lejlighed til at vurdere rapporten den 28. januar 1983 i forbindelse med 1. behandling af et forslag til folketingsbeslutning om etablering af en naturkatastrofefond fremsat af medlemmer af det radikale venstre (folketingets forhandlinger 1982-83, sp. 5016-5033). Det kan af forhandlingerne udledes, at der stort set var tilslutning til rapportens konklusioner. De videre overvejelser har altså kunnet baseres på denne tilkendegivelse.

3. Det hovedspørgsmål, der herefter stod tilbage, var, om en hjælp i stormflodstilfælde burde skabes i form af en bevillingsordning eller i form af en forsikring skabt ad lovgivningsvejen og med en eller anden form for statsstøtte. Da jeg fandt, at forsikringsalternativet ikke var belyst i et sådant omfang, at det var muligt på et tilfredsstillende grundlag at vurdere dette, nedsatte jeg et udvalg. Det fik til opgave at redegøre for, hvorledes en stormflodsforsikring kunne sættes i værk, hvis denne vej skulle betrædes. Udvalget har derimod ikke skullet udtale sig om, hvorvidt forsikringsvejen var en anbefalelsesværdig vej at gå. Udvalgets betænkning forelå i februar måned 1984. Jeg skal ikke her i detal-